

"מתי זה קרה?"
"בערך לפני ארבעה שבועות. ישבנו בטעמון ודיברנו על הבעיה. סיפרתי שאני רוצה לטוב לטוב להתייחס. אני הייתי אחד מחותמי מכתב השמיניות לפני שנה. מאז, הסתירה אותי הבעיה, ועכשיו הגעתי להחלטה שלא להתגייס בכלל. מישו שמע אותי, הציע שנפגש יחד."
"מי היה המציע?"
"לא זכור."
"אתה חבר מצפון?"
"דב. ללא חיוך: "לא. אין בכלל שום קשר בין צעדי זה לבין מצפון."
"אתה היית חבר בשי"ח?"
"כן. אבל אני לא מוכן לדבר על כך."
"מי אירגן את כתיבת המכתב?"
"אף אחד. אנחנו בעצמנו. זו היתה החרטה אישית של כל אחד מאיתנו. בלי התערבות של אף אחד מבחוץ."
"עיריית יעקבי, איך הגעת לכתיבת זה מכתב עם השלושה?"
"אני מכירה אותם לא מהיום. באופן רשמי אני לא חברה בשום גוף. אבל אני אוהדת את כל חוגי השמאל בארץ. ומסר תובנת בין כולם. מצפון, רק"ח, שי"ח. לפני שנה הביא אותי חבר לטעמון. הוקר סמתי מהאווירה ומהמקום."
"כן. ואיך בכל זאת הגעת לידי המכתב?"
"תב."

"זה היה לפני כשלושה שבועות, בוצרת. מכרנו שם את העיתון של מצפון. היינו ראובן, גיורא, ואני. ניגשנו לבעל קיוסק, ערבי זקן. הוא לא רצה לקנות, וגירש אותנו. אחר כך יצא אחריו, ונתן לי כסף. רציתי לתת לו עיתונים בתמורה, אבל הוא סירב לקבל. אני מוכרת להיות איתם, בשביל להיות אמר, אבל הלב שלי איתכם. עם מצפון. אז ראיתי מה פירוש הדבר להיות בן עם מדוכא. כשלושתנו התרשמנו מהשיחה עם העריב. מישו מאיתנו, לא חשוב מי, זרק את העיתון לטוב להתייחס. לאחר כמה ימים, בתל-אביב, נפגשנו שוב. היה איי תנו עוד בחור, שאינני מוכנה לנקוב בשמו, שעזר לנו. גם הוא בזמנו סירב להתגייס, ובאמת לא גויס. היום הוא לר מד באוניברסיטה. סיגנו יחד את המכתב, וזהו."

מקורבים לחוגי מצפון, המכירים מקרוב את הפעילים שם ואת צורת פעילותם, מסכימים פה אחד שאכן באמת זהו. שגירסתה של עיריית — לפיה נעזרו הארי בעה עליידי אדם מבחוץ — היא הנכונה.

מקורבים לחוגי מצפון, המכירים מקרוב את הפעילים שם ואת צורת פעילותם, מסכימים פה אחד שאכן באמת זהו. שגירסתה של עיריית — לפיה נעזרו הארי בעה עליידי אדם מבחוץ — היא הנכונה.

גרוע

ממות

מסכנים ביותר מכל הפרשה הם כמובן הוריהם של הארבעה.

אביו של ראובן לסמן, סירב להגיב. אביו של דב, עימנואל גבריאליוביץ, מלר נאי, סירב גם הוא לשוחח בנושא. הוא מכאיב לו מדי. לפני כשנה ניספו שתי בנותיו — אחיותיו של דב — בתאונת דרכים. האבא רואה בצעדו של דב אסון גדול לא פחות.

אביה של עיריית, דויד יעקבי, מוזכר בסניף קופת-חולים, רועד מהתרגשות כי שהוא מדבר על צעדה של בתו:
"אני מתבייש לעבור ברחוב. מכרים מצלצלים אלי ומביעים את השתתפותם בצערי. אני לא יודע איך לכסר על הצעד שלה. אני חושב ללכת לשנתיים קבע במקומה. לוא היו מודיעים לי היום שחתי נהרגה, לא הייתי בוכה בלבי כמו שאני בוכה עכשיו."

יעקבי, מסעלי ההגנה בעירק, טרם עלתו ארצה, וממסוצי מלון המלך דויד, לאחר עלותו ארצה, אינו יכול לתבין איפה חל השיבוש: "חניכתי את עיריית לאהבת הארץ. היא התקלקלה. אני חושב, אחרי שהיא עזבה את בית-הספר החקלאי כפר טיבר, וניסתה לעשות בחינות בגרות בלימודים אקסטרניים. הבטחתי לה הכל, העיקר שתלמד. אבל היא לא רצתה."

מסיים האב: "אינני חסר תקווה. הם צעירים. הארבעה האלה. אני בטוח שאין להם כוונה להזיק. יש אנשים מאחורי גבם שמשפיעים עליהם. אני בטוח שהיא עוד תסכים להתגייס."

"אבל אם לא — לא אעמוד לצידה. אם יהיה משפט, לא אעמיד לה עורר-דין. שהיה ברור: אינני יכול להסכים לצעדה זה."

אמנות

אורחים

אמי הגנרלית

היתה מדיאה

מי היה מאמין שמדיאה תשחק את אמי הגנרלית ושאמי הגנרלית תהיה מדיאה?

במציאות הישראלית זה כמעט בלתי אפשרי. אבל בגרמניה, מסתבר, ישנם אנשים יסודיים. הקומדיאנטים, שבאו לי ארץ להפקת אמי הגנרלית בגרמניה, הם, לא במקרה, גם שחקנים. וכך קורה שהגברת הנלורה שרוט, שבאה לארץ כדי להתמזג עם תפקידה של גאולה נוגי, מילאה במינכן בעונת התיאטרון הקודמת את התפקיד הראשי בביקור הגברת הזקנה, ואחרי קפיצות קלות בתפקיד הקומי, תעבור, בלי להר- גיש אינוחות כלשהי, כנראה, לתפקיד מדיאה.

זו אינה ההפתעה היחידה המסתתרת מאחורי הצוות האורח. הלומד את בעיור תיו האישיות של חייל בצה"ל מפי הבמאי יואל זילברג, כדי להעלות חיוך כיס על פני צופי התיאטרון במינכן. מי שתירגם את אמי הגנרלית לגרמנית, אינו אלא קרוב משפחה של זמרת ישראלית, חותנה של הלנה הנדל, אביו של הגיטריסט הידוע אנטול רנייה, ושחקן דגול בעצמו — שרל רנייה, שנהגה בארץ על בדי הקולנוע בסרטים נישואיו של מר מיסיפי ולולו.

שניים אחרים שאינם אלמוניים. וודאי מוכרים לחובבי הסרטים הגרמניים בי ארץ: האנס הס. שחקן קולנוע וזמר, ומנפרד שמיט, קומיקאי וכוכב תוכנית טלוויזיה פופולרית.

זמר פריסיאנו
"אסור לך לנח"

המזכירה רק לעתים נדירות שישנם אנשים עם מתת-אלוהים שקוראים לה כישרון. אולי הטבע, בדרכו המזוהה, של מהם דבר בתמורה: במקרה של פליסיאנו — את מאור-עיניו. בגיל חשע ערך את הופעת-הכוכב שלו בברוקס, עם הגיטרה

שחקנית שרוט

מדיאה היתה גנרלית

הראשונה שלו. התקבל בהתלהבות. אבל עדיין בחשד מסויים: הרבה צעירים מוכשרים מסובבים עם גיטרות באמריקה. אבל איש אינו מבטיח שישימו על ייחודם ויעמדו בתחרות ובמינחני הר אופנה שאין מטורפים ומגוונים מהם באמריקה של היום: פופ, פולק-רוק, סטאל, רית'ם-אנדי-בלוז, מוסיקת מחתרת, קלסיקה מעובדת לכל נפש.

על כל אלו יש לפליסיאנו תשובה. בקולו המיוחד, הדומה לכלי נגינה פרימיטיבי בעל צלילים גבוהים וצרודים, בחוש קצב עילאי, בשליטה מפליאה במיתרי הגיטרה, ומעל לכול: אינטואיציה ונשמה של מי שמרית וקורא בעיני מאזיניו את כל מאווייהם — בלי להביט בעיניהם.

14 אלבומים. 29 תקליטי זהב, תואר "האמן הטוב ביותר" לשנת '69, האוסקר לשיר טחנות הרוח בראש, הופעות, תוכניות טלוויזיה, כסף, כבוד ויוקרה: כל מה שיכול להרים את אפו של כוכב לעננים. ובכל זאת: "אתה צריך לעבוד קשה כדי להישאר בצמרת. כשאתה נהייה כוכב, אסור לך לנוח. לעולם אינך פורע את חובך לקהל שהעלה אותך. ולעולם אתה חייב להמשיך ולהוכיח את עצמך."

ואם כל אלה באו על-מנת להשתתף בהצגה, שאמרגניה הישראלים הצהירו בפירוש שנועדה לקהל הרחב ולא למבקר רים — אין זה אלא סימן אזהרה לי מבקרים.

כדאי היה להם, ולוא לשם ריענון הכושר בלבד, להתחפש פעם לקהל.

נשמה

במקום עיניים

היו לו כל הנתונים להיות פנתר ממומר: פורטוריקני, בן למשפחה מרובת-ילדים. עיוור מלידה. לפי עדותו, רק העקשנות וההתמדה עזרו לו להתגבר על כל המכשולים, ובמקום להתייצב בתור ללישכת הסעד, לעסוק בכל ענפי הספורט כפלייבוי אמי תי לכל דבר, ולאף המונים בני כל הצבעים והשכבות לעמוד בתור, דעות אחרות מראש, כדי לחזות בחוויה הנדירה: רסיטל של חזנה פליסיאנו.

בניגוד לכל חוקי עסקיה-שעשועים בכי לל, ושוק-הפיזמונים ההספך והמטורף של ישראל בפרט, כבר אפשר להתנבא:

שתי יפהפיות

זוהרות עמדו

ביחד ליד

החתן - אך

אחת מהן

היתה החותנת

מנשק חנו גולד-בלט, איש שלישיית התאומים, את כלתו רונית רוזנשטיין.

מנשקת רונית ח'כלה חיפה — את אמה, אשת החברה, מלכה רוזנשטיין.

על הלחי